

Sagen fattes under Forhandling.

Hørdum: Væredede Medlemmer af dette Ting ville sikkert erindre, at jeg i Fjor, da denne Sag blev behandlet, gjorde nogle Bemærkninger om det forelagte Forslag; og et tidligere Aar har min Partifælle ligeledes udtalt sig om den samme Sag. Bort Standpunkt over for dette Spørgsmaal er jaaledes ret bekendt. Jeg skulde heller ikke have ulejlighet Tinget i Dag med videre Diskussion om den Sag, hvis den tidligere Finansminister eller rettere sagt Ministerchef havde været noget mere tilbøjelig til at give Oplysninger vedrørende dette Forslag, end han var. Jeg forestiller mig, at man af den nuværende højtærede Ministerchef i Dag vil kunne faa de af mig ønskede Oplysninger. Det har nemlig aldrig staaet mig rigtigt klart, hvad der begrundede dette Lovforslags Fremkomst, og jeg har i den Henseende, som sagt, henvendt mig til den tidligere Ministerchef, men uden at faa noget egentlig Svar derpaa. Man har fra først af troet, i hvert Fald er det gaaet mig jaaledes, at det var hjemlet ifølge Forsætningen, at disse kongelige Børn og Børnebørn skulde have en Apanage, som her er foreslaaet, men det viser sig i hvert Tilfælde, at det ikke forholder sig saa. Man har forgæves i andre Retninger søgt efter, hvad der kunde være Grunden, om det muligvis skulde være en Taknemmelighedsgæld, man stod i til disse Prins, Prins Waldemar og Prins Christian, men man har ikke kunnet finde noget i den Retning. Man har da tænkt, om der muligvis var nogen Nødvendighed derfor, om der var Trang til Stede, men ogsaa der er man strandet; man har ikke kunnet finde noget af den Slags, og naar man ser hen til den meget velstaaende Familie, Prinserne have om sig, kan man selvfølgelig heller ikke antage, at det er Trang, der gør sig gældende hos disse Prins. Endelig har man troet, at det var af rent Loyalitetshensyn, at dette Forslag fremkom. Det sidste turde vel sagtens nok være det sandsynligste. Jeg antager i Virkeligheden ikke, at der er nogen anden Grund end den, at man mener, der er Præcedens i denne Retning, og at dette bør efterfølges. Derom vil altsaa, hvis det forholder sig saa, Tanken og Diskussionen komme til at dreje sig, om man virkelig vedblivende skal følge dette Præcedens, om det virkelig er rigtigt næsten at fastslaa det som Lov, om Danmark virkelig har Raad til at gaa i den nævnte Retning, naar der ikke er noget andet der taler derfor. Jeg tror, at der i Øjeblikket er mere Grund til at tage denne Sag under Overvejelse, end der har

været nogen Sinde tidligere. Man vil sikkert alle sammen være enig om, at aldrig har der været stillet større Fordringer til Danmark's Statskæse, end der gøres for nærværende Tid. Hvis man ser ud over hele Landet blandt alle Klasser og Stænder, vil man kunne se, at de nu alle sammen begynde at henvende deres Tanker og sætte deres Forhaabninger til Statskassen. Det turde derfor rigtig være paa Tide at gøre Alvor af det, der nu tales saa meget om, nemlig at føre en fornuftig Statshusholdning og spare, hvor der kan spares. Selvfølgelig bør man bruge Statens Midler, hvor de nødvendige maa bruges, men hvor der kan spares uden at staae nogen derved, tror jeg, man bør gøre det. Og jeg tror, at der her absolut er et Tilfælde, hvor man ikke med nogen Besøjelse kan sige, at det er nødvendigt at give dem ud, og at der, reelt set, ikke er noget, der taler for at udgive de 50,000 Kr. mere af Statskassen, end der alt i Forvejen udgives til dette Djemed. Jeg ved ikke, hvad der begrundes, at Prins Waldemar skal gaa op fra 24,000 Kr. til 50,000 Kr., og jeg ved ikke, hvad der begrundes, at Prins Christian skal have en Apanage af 24,000 Kr. Jeg forstaar det ikke. Men jeg har jo derfor ogsaa henvendt mig til den meget ærede Konseilspræsident for om mulig at faa mere Klarhed derover. Der vil jo dog ikke kunne siges andet, end at Trang er der ikke til Stede — det vide vi — og det burde jo dog vistnok være den Hovedgrund, som burde være til Stede for at bevilge de 50,000 Kr. De andre Grunde, som der kan være Tale om, og specielt den, at noget lignende har eksisteret her i Landet før, tror jeg ikke burde være det afgørende. Naar man vil tage fornuftigt Hensyn, bør det ikke være det afgørende, og naar man vil gøre Alvor af det, der længe har været talt om, nemlig at føre en sparsommelig Statshusholdning, tør man heller ikke lade dette være afgørende. Jeg vilde tillige meget gerne ønske, om den ærede Konseilspræsident vilde gøre mig forstaaeligt, vilde svare mig paa det Spørgsmaal, hvor han har tænkt sig, at Grænsen skulde være for Apanager til den kongelige Familie. Man har aldrig hørt noget om, hvor vidt man skulle strække sig med disse Apanager, om de skulle naa til alle Kronprinsens Børn, eller det kun skal være til Prins Christian alene, at der skal gives Apanage. Vi vide jo, at Kronprinsen har flere Sønner og Døtre, og jeg mener, at den ene kan være lige saa berettiget til at faa Apanage som den anden, men det turde dog vistnok være tvivlsomt, om det gik an for et saa lille Land som Danmark. Vi have